

nifuggust, kui meie aial rängal lombel siise
wallatakse.

Wanna rahwas peetaks lollits,
Siiski ellasid ka hallits,
Ollid wahwad päwad, ööd,
Teggid kanged, rasked tööd,
Mis weel meie filmad näwad,
Meititsiti weel järke jäwad:
Sured honed, pühhad-tojad,
Pöllum, wäljad, elludmaead;
Ommad põllud puhhastasid
Metsadest ja ossadest,
Kiwwidest ja forgedest
Enne, kui me tulsime,
Walmis tehtud leitsime.

Ma-wärrisemisest.

Saggedaste loeme postimeeste sees, et siin
ehk seal ma-wärriseminne on olnud, mis kül-
ma süddamega ärra loeme ja nendasamma ka
jälle ärra unnuustame; sest et meie kõwwa Ma
peäl käime ja ligume, ning ei oska sedda ärra
arwata, kuidas Ma meie al wõib wärriseda.
Sellepärrast tahtsin neile, kes ses asjus weel
teadmatta on, siis tahtsin seie ühte luggo ma-

wärrisemisest ülles panna, mis eest meie agga
leik peame süddamest Jummalat palluma, et
meile mitte nisuggune pääw ei saaks tulles!

Se olli Portofalimaal Lisobonni linnas,
aastal 1755, Oktobrikuu 21sel päwal, kui selle
sure ja illusa linna peäle, suur hädda ja wil-
letsus on tulnud, kelle sarnast ep olle paljo
olnudki. Selgeste olli päike tõusnud; tuhhan-
ded innimesed ennast pühha päwa ehte pannud
ja kirriko ruttanud, et ühte kallist pühha püh-
hiteda, kui korraga, hommiko kello 9 aial,
raske maa allune wärriseminne, kui keige langem
kõuemürrin kuulda olli, mis ma-wärrisemist ette
tähhendas. Sedda kuuldes ruttas rahwas kirri-
kuttest ja maeodest wälja, ulitsatte peäle; agga
üks wägga wähe oösa rahwast jõudis ennast
peästa. Eest selle sure mürrina läbbi, langesid
üllemised maea-korra mohha ja massid inni-
messi prüggi ja kiwwide alla. Kirrikud lange-
sid sure mürrina ja karrinaga kokko, ja maeod lange-
sid möllemilt poolt ulitsad mahha ja surmasid
mitto tuhhat innimest, et ka need, kes maeodest
ollid wälja peäsnud, nüüd ulitsatte peäl surma
said.